Ema ja õed waatasiwad tema ilusat kirja, lugesiwad uueste läbi, kui nemad seda ka juba peast oskasiwad, ja oliwad wäga rahul. Nikolai murdis kirja kokku, pistis ümbriku sisse ja kirjutas adressi peale. Aga weel ei tahtnud tema täieste lõpetada ja ümbrikku kinni panna; sellega oli weel aega. Tema tahtis kirja weel üle waadata, kui see täitsa kuiwanud oli.

„Noh, Nikolai," ütles ema, „nüüd piame selle waewa peale kõik ühe tassi kohwi jooma! — See oli hea, wana Kadrina, et just täna tulid; wõid meiega pidu pidada ja Nikolai auuks laseme kohwi-leiba tuua."

Õed kargasiwad wälja; see oli nii suur juhtumine, et kõik kolm pagari juure minema pidiwad.

Praua Hansen läks kööki, kohwi tegema, Nikolai läks ka tuast wälja, kui wana Kadrina enne kahe käega wägewast tema kätt piigistanud oli.

Siis istus wana Kadrina üksi tuas ja wahtis kirja poole laua peal. Tema raputas jälle pead ja oleks hea meelega midagi oma nii armsa poisi eest teinud. Ja, — mõtles tema, — kui see aitaks, tahaksin mina kaubaherra juure minna ja Nikolai eest rääkida; kui see ka ühe wana lihtlase naese eestkostmine oleks, siis piaks see ikka nii pitk ja hiilgaw olema, et rikas kaubaherra seda iialgi ei unustaks, kui täiedetud tema pea ka asjatalli-

tusest olla wõiks. Aga see ei aitanud ju ühtigi, praegu oli tema kuulnud, et kaubaherra eestkostmist ei tahtnud. Temaga oli nagu ikka, tema ei wõinud ühtigi teha. Siis wõttis tema oma prilli-kesta taskust ja pani suure sarw-prilli nina peale; nägema pidi tema seda kirja kõige wähemast. Kõige suurema ettewaatamisega wõttis tema paberi ümbrikust wälja ja tegi lahti.

Kui tema nüüd aga seda tähtsat paberit oma wärisewate käte wahel pidas, täitis nagu püha hirm ja lootus tema meelt ja tema südamest tõusis wägew palwe, et see kiri selle majale, mida tema nii wäga armastas, õnne tooks, selle majale, mis enne nii rõõmus ja mureta olnud, kuhu aga nüüd kurwastus ja häda tulnud oliwad, ja siis ärkas otse armastuse ja halastuse maru tema wanas, rikkas südames; tema silmad täitsiwad ennast pisaretega, nenda et tema enam ühtigi näha ei wõinud. Tema ei seletanud ühtigi, — tema ei näinud ka, et kats suurt, raske pisarat kirja peale langesiwad.

Siis ei katsunudki tema enam Nikolai kirja lugeda, pani paberi ümbriku sisse tagasi ja wõttis prilli nina pealt ära. Kohe selle peale astusiwad Nikolai ja tema ema jälle tuppa.

„Nüüd panen mina kirja kinni, pois," ütles praua Hansen. „Mina ei luba Sinule enam